

Arrest

nr. 287 912 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60/0.1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod van 29 december 2022.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 287 911 van 21 april 2023 verwierp de Raad dit beroep.

Op 29 december 2022 legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op van acht jaar.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer

Naam: I.

Voornaam: B.

Geboortedatum: [...]1976

Geboorteplaats: E.

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.12.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, diefstal, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 23.11.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen,

mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene werd op 08.09.2022 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en verlaarde dat hij niet akkoord gaat met een tussenstaatse overbrenging. Hij heeft altijd in België gewoond, tot 2018 of 2019. Hij heeft hier familie en omwille van bezoek en dergelijke zou hij liever in de gevangenis in België blijven. Hij vulde de vragenlijst hoorrecht in en verklaarde dat hij sinds 2012 in België verblijft; dat hij in het bezit is van een paspoort; dat hij geen medische problemen heeft die hem belemmeren om te reizen of terug te keren naar Nederland; dat hij geen duurzame relatie en geen kinderen heeft in België; dat hij wel familie heeft in België, namelijk zijn oma, zijn tante, 2 nonkels en een neef.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 17.08.2012 in het bezit werd gesteld van een E kaart. Op 01.08.2019 werd hij van ambtswege

afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Betrokkene verklaarde dat hij familie heeft in België. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het

kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. De redenen die betrokkene aanhaalt om niet te kunnen terugkeren

naar Nederland, houden geen schending in van het artikel 3 EVRM. Zijn in België verblijvende familieleden kunnen hem helpen bij het heropbouwen van zijn leven in Nederland. Betrokkene heeft het grootste deel van zijn leven buiten België doorgebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat hij slechts 5 jaar in wettig verblijf in België heeft doorgebracht. Er blijken geen overkomelijke hinderpalen

de voortzetting van zijn privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne

communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Hij heeft geen elementen aangebracht waarom hij niet kan terugkeren naar Nederland noch een stavingsstuk voorgelegd waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Een schending van de artikelen 8 en 3 EVRM worden niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Rechtspleging

Verzoeker heeft bijkomende stukken overgemaakt aan de Raad op 6 april 2023. Echter, de Raad dient zich in het kader van de huidige annulatieprocedure te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (beoordeling ex tunc). Bijgevolg kunnen deze stukken niet mee in overweging genomen worden. Hoe dan ook en ten overvloede betreft dit kopieën van identiteitsdocumenten van Mw. K.N. van Nederlandse nationaliteit (E+- kaart), de heer U.R. van Nederlandse nationaliteit (E+-kaart), Nederlands paspoort van Mw. O.S., Belgische identiteitskaart van de heer K.E., Belgische identiteitskaart van de heer K.B. en Belgische identiteitskaart van Mw. K.S. Op de documenten werd genoteerd dat dit zou gaan om de tante, drie ooms en twee schoonzussen. Echter, de gemachtigde heeft in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat verzoeker volwassen familieleden heeft in België.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

"2.1. Het inreisverbod is onwettig - specifieke omstandigheden van elk geval - toepassing op de feitsituatie in casu

Art. 74/11 vrw. stelt het volgende: "§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er wordt in concreto een inreisverbod van 8 jaar opgelegd aan verzoeker.

Er wordt door verwerende partij verwezen naar een arrest van het Hof van Beroep te Luik dd. 23.11.2021, alwaar verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar.

Er wordt door verwerende partij geen verificatie gedaan van de inhoud van het arrest, waarbij er verschillende opmerkingen dienen worden gemaakt, in concreto bij de beoordeling van de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde:

Uit de lezing van het arrest, blijkt dat de feiten niet werden betwist, zodoende er in hoofde van verzoeker sprake is van schuldinzicht. Verzoeker heeft door zijn verantwoordelijkheid te nemen en bij te dragen tot de waarheidsvinding, afstand genomen van het misdadig opzet, zodoende er bezwaarlijk nog sprake kan zijn van enig actueel risico. Verwerende partij laat na om bij een gewichtige analyse te maken van het vernoemd arrest van het Hof van Beroep van Luik, aangezien hierin melding wordt gemaakt.

Voorts kan tevens worden verwezen naar de verdere inhoud van vernoemd arrest, waarbij het Hof van Beroep van Luik, op basis van concrete elementen van het strafdossier, is overgegaan tot een correcte

kwalificatie van de feiten, zodoende er is overgegaan van leider van een vereniging, naar deelnemer van een vereniging, hetgeen ook werd nagelaten door verwerende partij om op te nemen in de beoordeling.

In diezelfde optiek verwijst verwerende partij uitsluitend naar de datum van het arrest van het Hof van Beroep Luik dd. 23.11.2021, doch niet naar de incriminatieperiode, dewelke betrekking heeft op strafbare feiten uit 2017 en 2018, oftewel respectievelijk 5 en 4 jaar geleden. De verstreken periode sedert de incriminatieperiode, heeft echter een fundamentele invloed bij de beoordeling van het actuele karakter van de feiten.

Afsluitend kan verwezen worden naar het winstgevend karakter van het misdadig opzet van verzoeker, waarbij tevens wordt verwezen naar het vernoemd arrest. Echter, in het kader van het winstgevend karakter, zou verwerende partij niet uitsluitend dienen te verwijzen naar het arrest, doch naar de opgelegde verbeurdverklaring. Het bestreden arrest werd immers verbroken door een arrest van het Hof van Cassatie dd. 06.04.2022.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

Verwerende partij heeft hierbij art. 8 EVRM miskend.

Immers, verzoeker heeft gedurende zijn periode (sedert 17.08.2012) op Belgisch grondgebied (legaal verblijf) een sociale verankering opgebouwd, hetgeen wordt versterkt door zijn familiale banden van personen dewelke reeds jaren wonen op Belgisch grondgebied (legaal verblijf).

Verwerende partij heeft op geen enkele wijze enig onderzoek verricht naar de door verzoeker vernoemde personen, hetgeen in het perspectief van artikel 8 EVRM van fundamenteel belang is. Immers, de graad van gezinsleven wordt door verwerende partij op geen enkele wijze onderzocht. Verwerende partij doet geen onderzoek naar de identificatie van de familieleden zodoende het onmogelijk is om het principe 'gezinsleven' noch de 'graad van gezinsleden' te onderzoeken. De beslissing is dan ook onwettig."

Verzoeker citeert artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij verwijst daarbij naar de voorbereidende werken waarin wordt geduïd dat moet rekening worden gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval en het evenredigheidsbeginsel moet gerespecteerd worden.

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde steunt op een arrest van het Hof van Beroep te Luik van 23 november 2021 waar verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde de inhoud van het arrest niet geverifieerd of er geen gewichtige analyse van gemaakt, waarbij verschillende opmerkingen kunnen worden gemaakt, zoals bij de beoordeling van de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde. Verzoeker stipt vooreerst aan dat uit het arrest blijkt dat de feiten niet werden betwist, zodat hij schuldinzicht heeft getoond. Door bij te dragen tot de waarheidsvinding, heeft verzoeker afstand genomen van de misdadige opzet, zodat de gemachtigde niet kon stellen dat er actueel nog sprake is van enig risico. Verder stipt verzoeker aan dat het Hof van Beroep te Luik in het arrest de feiten correct heeft gekwalificeerd, zodat er niet langer sprake was van leider van een vereniging, maar van deelnemer van een vereniging. Dit werd door de gemachtigde niet opgenomen in de beoordeling. Als derde element haalt verzoeker aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat de feiten reeds dateren van 2017 en 2018, zodat het feiten van respectievelijk vijf en vier jaar geleden betreft, die niet meer actueel zijn waardoor er geen sprake is van een actueel ernstig gevaar.

Verder betwist verzoeker eveneens het winstgevend karakter van zijn misdadig opzet. Er was in het arrest immers een opgelegde verbeurdverklaring van illegale vermogensvoordelen. Hij stipt aan dat de gemachtigde niet uitsluitend naar het arrest mocht verwijzen, maar ook naar de opgelegde verbeurdverklaring had moeten verwijzen. Het arrest van het Hof van Beroep werd immers verbroken door het Hof van Cassatie op 6 april 2022. De verbeurdverklaring heeft vooralsnog geen definitief karakter.

Volgens verzoeker heeft de Belgische staat een onzorgvuldig onderzoek gedaan naar zijn concrete situatie.

In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst daarbij op zijn verblijf op het grondgebied sedert 17 augustus 2012, de sociale verankering en de familiale banden met personen in legaal verblijf. Volgens verzoeker is op geen enkele wijze een onderzoek gebeurd naar deze familieleden of naar de graad van gezinsleven.

Beoordeling

Vooreerst stipt de Raad aan dat waar verzoeker de schending aanvoert van het legaliteitsbeginsel, hij nalaat in het middel toe te lichten op welke wijze de gemachtigde dit beginsel heeft geschonden, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

In casu stoelt de bestreden beslissing niet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van toepassing op derdelanders, maar op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44nonies luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Nu artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet de rechtsgrondslag vormt van de bestreden beslissing en ook niet van toepassing is op de situatie van unieburgers, zoals in casu, kan alleen om die reden reeds geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorliggen.

Echter uit de lezing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde eveneens moet rekening houden met alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval voor de duur van het inreisverbod, net zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voor derdelanders, zodat de Raad dit aspect wel onderzoekt.

Kernbetoog van verzoeker in het eerste onderdeel van het middel is immers dat er onvoldoende rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval bij het bepalen van de duur van het

inreisverbod en meer bepaald met de inhoud van het arrest van het Hof van Beroep van 23 november 2021, zodat ten onrechte door de gemachtigde is besloten dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat het desbetreffend arrest van het Hof van Beroep te Luik zich in het administratief dossier bevindt. Het loutere feit dat uit het arrest blijkt dat verzoeker de feiten niet heeft betwist, kan niet zonder meer aanleiding geven tot het feit dat de gemachtigde niet langer op zorgvuldige en redelijke wijze tot de conclusie kon komen dat verzoeker een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Verzoeker wijt dit aan het feit dat hij verantwoordelijkheid neemt voor zijn daden en afstand heeft genomen van het misdadig opzet, doch dit betreft een loutere persoonlijke verklaring. Verzoeker lijkt zich bovendien toch systematisch te verzetten tegen zijn veroordelingen nu hij zowel tegen het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg van 22 december 2020, het arrest van het Hof van Beroep van 23 november 2021 en - volgens hetgeen hij stelt in het verzoekschrift in de samenhangende zaak tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - ook tegen het tweede arrest van het Hof van Beroep van 21 december 2022 (na partiële cassatie) in beroep is gegaan. Bovendien blijkt uit het arrest van 23 november 2021 dat vele objectieve elementen werden in overweging genomen waaruit duidelijk bleek dat verzoeker schuldig was aan de feiten die hem ten laste werden gelegd. De bewijzen lagen bijgevolg overvloedig voor, zodat dit loutere gegeven eveneens kan aanleiding geven tot het niet betwisten van de feiten door verzoeker. De Raad stelt verder inderdaad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat dit arrest van het Hof van Beroep werd gecasseerd, maar weliswaar enkel op vlak van de confiscatie van de patrimoniale voordelen die werd opgelegd en niet voor het overige.

Dat de gemachtigde niet specifiek heeft gemotiveerd aangaande het feit dat het Hof van Beroep verzoeker - in tegenstelling tot in eerste aanleg - niet langer als leider van een vereniging, maar als deelnemer aan de vereniging beschouwt, kan volgens de Raad niet aanzien worden als een onzorgvuldigheid in de beoordeling nu de gemachtigde wel met het correcte resultaat heeft rekening gehouden, zijnde een gevangenisstraf van vier jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en voor diefstal.

Verder wijst verzoeker er terecht op dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, dateren van 2017 en 2018 en aldus op het moment van de bestreden beslissing respectievelijk vijf of zes jaar oud waren. De Raad stipt dienaangaande aan dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; MvT, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

In casu blijkt dat de gemachtigde wijst op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten, hetgeen ook steun vindt in het arrest van het Hof van Beroep. Zo blijkt de veroordeling betrekking te hebben op het kweken van cannabisplanten, het produceren van toxische cannabis en de frauduleuze afname van elektriciteit. Er bleek ook bewezen geacht dat deze praktijken lang genoeg hebben geduurd zodat vermoedelijk zes oogsten uit de plantage moeten voortgekomen zijn. Het betoog van verzoeker dat het enkel om “geïsoleerde feiten” ging, kan dan ook niet zonder meer gevolgd worden. De Raad meent dan ook dat, rekening houdend met de ernst van de feiten en de recente veroordeling op het ogenblik van het nemen van de beslissing, de gemachtigde niet op onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat het gevaar actueel was. Verder blijkt eveneens dat het Hof oordeelde dat *“la sérieuse gravité des faits et la personnalité du prévenu telle qu'elle ressort des éléments objectifs du dossier répressif amène la cour à décider que seule une peine ferme amènera le prévenu à la réflexion qui s'impose quant à l'inadéquation de son comportement.”* (of vrij vertaald : “de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de verdachte, zoals die blijken uit de objectieve elementen van het strafdossier, doen het Hof besluiten dat alleen een strenge straf de verdachte zal doen nadenken over de ongepastheid van zijn gedrag.”) Verzoeker kreeg een gevangenisstraf van vier jaar zonder uitstel, hetgeen als een ernstige veroordeling kan worden beschouwd die op het moment van de bestreden beslissing nog lang niet was uitgezeten en het Hof heeft uitdrukkelijk op de persoonlijkheid van verzoeker gewezen, dermate dat het standpunt van de gemachtigde dat verzoeker een actueel gevaar voor de maatschappij uitmaakt, niet ingaat tegen de inhoud van het arrest.

Verzoeker gaat eveneens in op het motief van de gemachtigde aangaande het winstgevend karakter van zijn misdrijven. De gemachtigde stelt dienaangaande enkel dat uit louter persoonlijk en gemakkelijk

(geld)gewin volledig wordt voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. De Raad kan verzoeker niet volgen dat de gemachtigde in deze specifiek had moeten verwijzen naar het aspect van de opgelegde verbeurdverklaring in het arrest van 23 november 2021. Zoals verzoeker zelf aanhaalt, en hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier, is het voormeld arrest partieel gecasseerd juist op het punt van de verbeurdverklaring, zodat de Raad niet inziet waarom de gemachtigde zich op dat aspect aangaande de verbeurdverklaring van het arrest had moeten steunen. De Raad volgt niet dat nu er nog geen definitieve uitspraak over het aspect van de verbeurdverklaring zou zijn, de gemachtigde niet naar het winstgevend karakter van de misdrijven had mogen verwijzen. Zelfs al zou er op strafrechtelijk vlak nog geen uitsluitel zijn over het bedrag van de verbeurdverklaring, dan nog kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat het kweken van cannabisplanten en de verkoop van cannabis een lucratieve bedoeling heeft, ten koste van de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker, zoals de gemachtigde heeft gemotiveerd. Het feit dat de gemachtigde zich niet concreet over het aspect van de verbeurdverklaring heeft uitgesproken, kan in casu in geen geval een schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht inhouden. Evenmin kan de Raad op basis van het betoog van verzoeker aannemen dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de concrete feitelijke en juridische situatie van verzoeker.

Wat tot slot de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, bepaalt deze verdragsbepaling als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t.

Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

In casu licht verzoeker in het verzoekschrift zijn privéleven amper toe. Hij stelt dat hij sedert een lange periode (zeven jaar) op Belgisch grondgebied in legaal verblijf een sociale verankering heeft opgebouwd. Waaruit die sociale verankering dan mag bestaan, licht verzoeker op geen enkele wijze toe. In de bestreden beslissing erkent de gemachtigde dat verzoeker op 17 augustus 2012 in het bezit werd gesteld van een E-kaart maar stelt hij dat verzoeker op 1 augustus 2019 van ambtswege werd afgevoerd. Hij motiveert dat overeenkomstig artikel 39 §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan volgens de gemachtigde niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 §1 van de Vreemdelingenwet wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan een jaar uit het Rijk. Verzoeker gaat in het geheel niet in op deze motieven van de bestreden beslissing.

Ook al moet erkend worden dat verzoeker lange tijd legaal op het grondgebied verbleef, blijkt dat verzoeker in de uiteenzetting van de feiten uitlegt dat hij sedert 27 juni 2022 verblijft in de penitentiaire instelling te Hasselt. De Raad moet bijgevolg vaststellen dat het privéleven van verzoeker zich op het moment van de beslissing reeds zes maanden in de gevangenis afspeelde. Welke sociale verankering of sociale banden verzoeker verhinderen naar Nederland te gaan, is - ondanks zijn langdurig verblijf in het Rijk - dan ook geheel onduidelijk. Bijgevolg kan de Raad volgen waar de gemachtigde motiveert dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van zijn privéleven in Nederland verhinderen. Indien hij met zijn vrienden contact wenst te onderhouden, kan dit via moderne communicatiemiddelen, zoals de gemachtigde terecht motiveert.

In casu is geen schending van artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven aangetoond.

Wat betreft verzoeker zijn gezinsleven, heeft hij in zijn hoorrecht gewezen op de aanwezigheid van een oma, tante, twee ooms en een neef in België.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige familieleden enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde er terecht op dat het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt is tot het kerngezin. Hij wijst er tevens op dat het gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De gemachtigde vervolgt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in België afhankelijk is van zijn familieleden, zodat er geen sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en een schending ervan niet aannemelijk is. Bijkomend gaat de gemachtigde alsnog over tot een belangenafweging en stelt hij dat hoe dan ook het contact met zijn familie in België kan onderhouden blijven met moderne communicatiemiddelen en dat zijn familie op volkomen regelmatige wijze in- en uit kan reizen.

De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en acht deze, ondanks het feit dat thans een zwaar inreisverbod wordt opgelegd, niet kennelijk onredelijk. Verzoeker weerlegt ook geenszins dat contact via moderne communicatiemiddelen of bezoeken ook in Nederland mogelijk

zijn. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift ook geenszins toe op welke wijze de band met zijn familie in België verder zou gaan dan de gewone affectieve banden. Bijgevolg is inderdaad met deze familieleden geen beschermingswaardig familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er kan inderdaad niet ingezien worden waarom de familieleden van Belgische of Nederlandse nationaliteit die in België verblijven, verzoeker in de gevangenis in Nederland niet zouden kunnen komen bezoeken.

Anders dan verzoeker stelt, heeft de gemachtigde wel degelijk een onderzoek gedaan naar de familieleden, hetgeen ook blijkt uit de nota van 16 september 2022 van attaché A.D. in het administratief dossier, waarin werd onderzocht of de door verzoeker tijdens zijn hoorrecht genoemde familieleden, in België gekend zijn. Hij heeft ook de "graad van gezinsleven" in de bestreden beslissing onderzocht.

Er is ook geen schending van artikel 8 van het EVRM in het licht van het familieleven aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES